

ÚNIKOVKA

OSM ÚČASTNÍKŮ,
SEDM ZAMČENÝCH POKOJŮ,
JEDEN ZABIJÁK

THRILLER

M A R C M E L L E R

ÚNIKOVKA

© by Ullstein Buchverlage GmbH, Berlin.
Published in 2020 by Ullstein Taschenbuch
Verlag

*Všetchna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu nakladatele.*

Translation © Pavla Švepeš Šlahůnková, 2022
Cover © Kreativní bojovníci s. r. o., 2022
© DOBROVSKÝ s. r. o., 2022

ISBN 978-80-277-2655-4 (pdf)

ÚNIKOVKA

MARC MELLER

VENDETA

Nejlepším hráčem není ten, kdo chce vyhrát –
ale kdo vyhraje.

KAPITOLA 1

Hana přihlížela, jak voda, která teče do výlevky, s sebou strhává chomáčky pěny. V myšlenkách už byla u svého referátu, který měla mít zítra se svým spolužákem. Kognitivní nesoulad – téma, které ji fascinovalo. Schopnost mozku nasadit klapky na oči a přijmout jenom informace, které odpovídají vlastnímu postoji a podporují jenom pozitivní pocity. Jinými slovy, jak člověk dokáže obelhat sám sebe. Hana své práci obětovala mnoho času a námahy. Jediné, co jí na té práci vadilo, byl její spolužák Anton, který ve výsledku nepřispěl do referátu vůbec ničím.

Hana naplnila další půllitr vodou a máchnutím ji rozlila po celém výčepním pultu, aby odstranila poslední zbytky čisticího prostředku. Potom mřížku zase nasadila zpět. Dneska už se žádné pivo točit nebude.

Ještě asi tak půl hodiny a potom bude podnik tak vypulírovaný, že ho uklízečka bude moci zítra ráno jenom vytřít. Kuchař si už dávno udělal volno. V baru byli ještě tři hosté: dvojice u stolu, která už zaplatila, ale nemohla se odtrhnout od svých koktejlů, a jeden osamělý kovboj na konci pultu, který celou dobu zíral do mobilu. Hana si pomyslela, že do prostředí

mexického baru skvěle zapadá, se svými modrými džínami, kovbojskými botami a kovbojským kloboukem na hlavě. Dveře už zamkla, aby si byla jista, že se krátce před zavíračkou nikdo nerozhodne strávit zde zbytek večera. Její šéf Pablo trval na tom, že žádného hosta nesmí poslat pryč. Hana se toho držela, ale od té doby, co byla jediným zaměstnancem, nedávala nikomu šanci, aby jí pracovní dobu nevítaně prodloužil.

Dvojice u stolu se postavila. Konečně! Hana se usmívala, zatímco si oba oblékali bundy. Osamělý kovboj nevypadal, že by to nějak zaznamenal, seděl nehybně jako socha na stoličce u baru a zíral do mobilu.

Hana si osušila ruce, šla ke dveřím, otočila klíčem a záměrně hlasitě se rozloučila s předposledními hosty. Doufala, že to kovboj postřehne a pochopí tu narážku. Dveře znovu zamkla, otočila se – a přišerně se lekla. Kovboj stál přímo před ní. Tak blízko, že cítila jeho vodu po holení. Ta nasládlá vůně se jí ale vůbec nelíbila.

Instinktivně udělala krok dozadu, zatímco on sklopil hlavu a ležérně zvedl pravou ruku. Mezi ukazováčkem a prostředníčkem držel desetieurovou bankovku.

„To je dobrý,“ zabručel.

Hana vzala bankovku. „Děkuji,“ řekla a v skrytu duše ji to překvapilo, protože vypil pouze jednu láhev corony.

Otevřela mu dveře. Mlčky kolem ní prošel ven. Přes dřevorubeckou košili si oblékl džínovou bundu s podšívkou a na hlavě se mu vyjímal tmavý kovbojský klobouk s širokou krepou. Měl široká ramena a úzký pas. Hlavou jí problesklo, že je hodně směšně oblečený. Vypadal jako jezdec rodea.

Potom za ním zevnitř zase zamkla. Vrátila se zpátky za výčepní pult, vyndala z regálu láhev rumu a namíchala si cuba libre s kolou. Padla, pomyslela si.

Asi o tři čtvrtě hodiny později za ní zapadly dveře jejího bytu. Ze zvyku otočila klíčem a nechala ho zastrčený zevnitř

v zámku. Asi před dvěma měsíci objevila Hana na dveřích stopy vloupání. Zloději se nepodařilo vypáčit zámek, proto od svého záměru nakonec očividně upustil. Od té doby byla na pozoru a ve svém okolí si více všímala i těch nejmenších detailů. Nebyla rozhodně úzkostlivý typ, ale představa, že by se někdo mohl v noci nepozorovaně dostat do jejího bytu, jí způsobila nejednu bezesnou noc.

Hlavu měla těžkou a litovala toho cuba libre. Nebo to, co pozvolna zaplavovalo její tělo, byla únava? Najednou se Hana cítila neskutečně slabá.

Na stolek v obývacím pokoji si odložila kabelku a na červený gauč pro dva z Ikey položila kabát. Byt měl něco přes čtyřicet metrů čtverečních. Hana si ho mohla dovolit jenom díky tomu, že patřil jejímu otci. Dva pokoje, obývací pokoj a jídelní kout s malou kuchyní, ložnice, předsíň a koupelna. A komora.

Najednou ucítila nezvyklý zápach. Páchlo to divně, po něčem, co nedokázala zařadit. Jako směs těžkého parfému a zvadlých květin. Šla k odpadkovému koši, který stál na kraji kuchyňské linky. Že by vyhodila něco shnilého? Odpadkový koš byl ale až na zmačkanou účtenku ze Zalanda prázdný. Hana otevřela okno a vyšla z obývacího pokoje. V předsíni nebyl pach skoro vůbec cítit. V ložnici, kam se vešla akorát postel a malá šatní skříň, to bylo cítit zatuchle, ale nijak neobvykle. Že by to bylo z komory? Přišla k ní, stiskla kliku a otevřela dveře. Žehlicí prkno, plechovky, vysavač. Dveře opět zavřela.

Když se Hana vrátila do obývacího pokoje, byl zápach jednoznačně silnější. Otevřené okno odnese zápach i obavy, pomyslela si.

Jenže okno otevřené nebylo.

Páčka směřovala dolů. Aby se ujistila, páčkou zalomcovala. Nebylo pochyb, okno bylo zamčené.

Nevěřicně zírala na páčku okna. Pomátla se na rozumu? Bylo to tou únavou? Bolestí hlavy? Mohla by přísahat, že to

okno otevřela. Rychle tak učinila a potom z kabelky vylovila léky proti zhoršující se bolesti hlavy. Předzvěst migrény. Hodila do sebe dva ibuprofeny a zapila je mohutným lokem vody z lahve.

Když pozorovala svůj rozostřený odraz na jinak tmavém skle okenní tabule, byla si najednou jistá, že to okno otevřela. Dnes. Ani ne před minutou.

Otočila se.

Najednou věděla, co jí ten zápach připomínal – vodu po holení.

Někdo tady je, problesklo jí hlavou. Puls se jí najednou zrychlil. Zhluboka se nadechla a zadržela dech, což občas pomáhalo proti panice. Například v letadle, když se stroj dostal do vzdušné díry.

Ale tohle byl jiný druh hrozby. Hana opatrně kladla jednu nohu před druhou, tiše vešla do potemnělé chodby a rychle se rozhlédla doprava a doleva. Cesta ke dveřím byla volná. Plížila se dál, rukou sáhla po klíči v zámku...

... a sáhla do prázdna.

Žádný klíč tam nebyl. Teď ji přepadla holá panika. Běžela zpět do obývacího pokoje, popadla kabelku a obrátila ji tak, aby z ní vše vypadlo. Rtěnka. Peněženka. Tampóny.

Ale žádný mobil. Žádné klíče.

Znovu se podívala na okno.

Bylo zavřené.

Hana měla pocit, že má kolena jako z gumy. Pokusila se něčeho zachytit – marně. Nohy jí vypověděly službu a ona spadla na podlahu. Místnost kolem ní se začínala točit. Točila se pořád rychleji a rychleji, až jí hlava i tělo jemně dopadly na koberec před pohovkou.

Nemohla se ani pohnout. Cítila, že je její tělo tady, ale už ji neposlouchalo. Vypovědělo službu, jako by došlo k přerušení nervových zakončení. Svobodná vůle k pohybu, která vycházela z její hlavy, byla najednou pryč. Mlhavě vnímala obývací pokoj

z neznámé perspektivy a snažila se pochopit, co se stalo, když se v jejím zorném poli objevily dvě nohy.

Nohy v džínách – a v kovbojských botách.

V její hlavě rázem zapadlo všechno do sebe jako skládačka. To musel udělat on, ten osamělý kovboj! Když šla ke dveřím vyprovodit ten páreček. Sklenička s kolou stála hned za pultem. Stačilo pár kapek správného přípravku. Hana to věděla, protože jako budoucí psycholožka se musela zabývat lidskými úchylkami, ke kterým patřilo i znásilnění bezbranných osob. Zvolil správné dávkování, takže neomdlela už v baru, ale dokázala dojít až domů.

Ale odkud věděl, kde bydlí? Hana ho neznala! Nebo ano? Měla ho poznat? Nebo to byl jenom převlek, ten klobouk a boty?

Zatímco horečně přemýšlela, muž se posadil na červenou pohovku. Teď ho Hana uviděla celého. Byl to skutečně on, kovboj z baru. Obličej měl schovaný pod krepkou klobouku. Hana viděla jenom bílé AirPods v jeho uších. Pravou nohou, která byla jenom metr od její hlavy, bez přestání poklepával do rytmu hudby.

Co tady dělá? ptala se sama sebe. Proč vypadá, jako by měl všechen čas světa? Když jí to došlo, přeběhl jí mráz po zádech.

Čeká, než látka začne účinkovat naplno!

Chtěla něco říct, ale jazyk ležel v puse těžký jako olovo, nechtěl se vůbec pohnout, přestože se o to moc snažila. Jediné, co ze sebe vydala, bylo mučivé zasténání.

V plné síle se vrátila panika a polil ji pot.

Jsem mu vydána na pospas!

Poslední myšlenka, která jí prolétla hlavou před tím, než ji pohltila studená temnota, byla, jestli tohle přežije. A jak bude život posléze vypadat.

KAPITOLA 2

Účastníci měli na sobě brýle pro virtuální realitu, které na sto procent zakrývaly jejich zorná pole, a sluchátka, která do uší nepouštěla žádný zvuk zvenčí. Přestože všech sedm sedělo v pohodlném zájezdovém autobuse, byli už ponořeni do jiného světa. Každý z nich měl pro sebe dvě řady sedadel, takže nevnímal nikoho dalšího.

„Vítejte v experimentu únikové místnosti,“ ozval se ze sluchátek známý profesorův hlas. Účastníci měli před očima horskou krajinu, barvy byly intenzivnější a světlo jasnější, než tomu pravděpodobně bylo na skutečném Mount Everestu. Do obrazu vstoupil profesor Andreas Zargert. Prošedivělé vlasy měl sčesané dozadu, třídní strniště bylo zastřížené a jako vždy měl na sobě černý oblek s bílou košilí bez kravaty. Jeho obraz se trochu lišil od reality, působil lehce uměle, jako by byl nalíčený.

„Za mnou vidíte nejvyšší horu světa Mount Everest. Proč se lidé vydávají na horské výstupy? Odpověď je, protože mohou. Čím vyšší vrchol, tím větší vůle, že to dokážou. Vy, drazí účastníci tohoto experimentu, se symbolicky nacházíte na cestě k vrcholu. Před vámi je velká výzva. Mount Everest nemůžete pokořit sami. Totéž platí pro

místnosti, které byly vymyšleny a zkonstruovány speciálně pro vás. Ty se také dají zvládnout pouze týmovou spoluprací.“ Odmlčel se a podíval se přímo do kamery. „Navzájem se neznáte. Své spoluhráče uvidíte poprvé až na místě. Intuice, intelekt, empatie, egoismus, agresivita, chladnokrevnost a logika.“

Velká červená písmena slov, která profesor důrazně vyslovil, vylétala z hor za ním a vznášela se kolem jeho hlavy. *„Každý z vás má nějakou z těchto vlastností nebo povahových rysů. Hlavní otázka experimentu zní, která z těchto vlastností se v které situaci nejpravděpodobněji prosadí a zda bude užitečná. Nebo to nakonec dopadne tak, že vyřešení problému zabrání ten nejdominantnější z vás?“*

Mount Everest zmizel a proměnil se v tibetský klášter v horách. Profesor Zargert pokračoval. *„Dalajlama řekl, že lidé následují raději většinu než pravdu. Bohužel má pravdu! Dobře si tuto větu zapamatujte. K tomu, abyste se dostali z těch místností, není potřeba hlasování ani většina. Musíte najít řešení, klíč, který otevře správné dveře.“*

V pozadí se objevily tři obrovské knihy s profesorem vyobrazeným na obálce. *„Znáte mě. Víte, že to není jenom hra. Jedná se o seriózní vědeckou práci.“*

Kamera se rychle přiblížila ke klášteru a zamířila dovnitř do tmavé, dřevem obložené místnosti, kde účastníci nezůstali stát tváří tvář mnichům v tmavě červených šatech, nýbrž se ocitli ve vězení. Profesor se přibližoval z konce zdánlivě nekonečné chodby, kterou po obou stranách lemovaly zamřížované cely jako v nanejvýš zabezpečeném objektu.

„Stanfordský vězeňský experiment z roku 1971 je jedním z nejslavnějších psychologických experimentů vůbec. Účastníci se nechali dobrovolně zavřít do vězení, jedni byli strážci, druzí vězni. Pokus musel být bohužel předčasně ukončen.“ Profesor se zhluboka nadechl a zase hlasitě vydechl. *„Co se stalo? No, moji kolegové podcenili lidskou náтуру – nebo abych byl přesnější, naprosto ji ignorovali. Při podrobnějším zkoumání bylo možné katastrofu předvídat.“*

Obraz se znovu proměnil, z věznice se stala laboratoř s bílými stěnami, monitory, psacími stoly a pracovníky ve světle modrých pláštích.

Profesor pokračoval. „Věnovali jsme mnoho času tomu, abychom vybrali ty nejlepší účastníky. Podle přísných vědeckých kritérií.“ Zvedl pravou ruku, na které měl fitness náramek objemný jako potápečské hodinky. „Z bezpečnostních důvodů má každý z vás tenhle přístroj. Nesmíte jej sundávat dle libosti, protože pokud by vám nebylo dobře, stoupal by vám puls nebo tlak, dozvíme se to dřív, než to sami poznáte.“

Profesor se postavil doprostřed obrazu a krokem k němu přijížděla kamera. Každému z účastníků připadalo, že k němu pomalu kráčí.

„Dostáváme se k poslednímu bodu. Každý z vás má svůj vlastní plán – svou vlastní motivaci, proč je zde. Jako odměna na vás čeká smluvně domluvený honorář tři tisíce eur. Pro každého z vás.“ Zasmál se. „Chci vám učinit ještě další nabídku. X-krát vám navýším honorář. To „X“ znamená počet účastníků, kteří zůstanou až do konce. Kdokoliv může kdykoli skončit. Pokud však všech sedm z vás společně opustí poslední místnost, dostane každý sedminásobný honorář.“ Opět se usmál. „Jednadvacet tisíc eur. Pokud zůstane šest účastníků, bude to osmnáct tisíc a tak dále. To by pro vás mělo být další motivací k podpoře vědy. Protože tento experiment je velmi, velmi důležitý. To, že jste o experimentu únikové místnosti dodnes nic neslyšeli, je pouze kvůli tomu, že také v mém okolí jsou špehové, před kterými se chci ochránit. Až bude po všem, zveřejníme to. Zaručuji vám, že budete slavní.“

Profesor zamával na rozloučenou. „Vážené dámy a pánové. Ponechávám vás vašim kognitivním a charakteristickým vlastnostem. Další informace obdržíte na místě. Brýle si nechejte nasazené, dokud nedorazíte do cíle. Teprve až obraz zmizí, smíte si je sundat. Přeji vám mnoho úspěchů! Brzy se uvidíme.“

Profesor i laboratoř zmizeli. Následovala laserová show s meditační hudbou, která dávala zapomenout tomu, že sedíte v autobuse.

Sepan Akoyl, který si zabral místo v první řadě autobusu přímo za řidičem, byl plný radostného očekávání. Profesor mluvil o pánech i dámách. Takže tam nebudou jen chlapi. Byl napnutý.

Melisse Ahrendtové, která stejně jako dříve při školních výletech seděla v poslední řadě, vrtala nabídka hlavou. Představa být brzy bohatší o jednadvacet tisíc eur jí vyvolala úsměv na tváři. Nutně potřebovala peníze.

Sophie Drägerová ve čtvrté řadě už teď postrádala svůj mobil, který musela odevzdat před odjezdem. Ale až ho zase dostane do ruky, bude mít něco, o čem bude moci informovat svých devět tisíc tři sta sledujících na instagramu. Brzy jich bude přes deset tisíc.

Autobus zabrzdil, zpomalil a projel ostrou zatáčkou. Hudba utichla. V brýlích viděli už jenom živý obraz okolí kolem nich. Alespoň to vypadalo jako autobus. Ostatní účastníci na sobě měli tmavé oblečení s černými kapucemi. Autobus zastavil. Všichni vstali a stoupli si do uličky.

Ve sluchátkách se jim opět ozval profesorův hlas: „*Nyní vystupte a následujte značky na zemi.*“

Na podlaze před nimi se objevily šipky, které vedly ven z autobusu. Několik dlouhých minut procházeli virtuálním koridorem jako vystřiženým ze *Star Wars*. Jako by se octli na Hvězdě smrti. Tmavé stěny a podlaha kovově zářily.

Melissa si připadala divně, měla pocit, že kráčí po podlaze, která se mírně propadá. Dotkla se pravého ucha, aby si trochu odklopila sluchátka, a uslyšela skřípání dřevěné podlahy pod svými nohama. Ve skutečnosti se tedy nacházeli ve staré budově. Trvalo celou věčnost, než virtuální chodba skončila v místnosti s bílými hladkými stěnami. Stejně bílými jako uniformy stormtrooperů. Účastníci vytvořili půlkruh čelem k sobě.

Pak se ve sluchátkách ozval rozkaz: „*Dorazili jste do cíle. Nyní si prosím sundejte brýle.*“

Všichni si sundali brýle a sluchátka. Podívali se na sebe, nikdo nikoho neznal. Ve skutečnosti na sobě neměli jednotnou uniformu, každý z nich byl oblečen podle svého.

Sepan se rozhodl pro sportovní oblečení, teplákovou soupravu Adidas. Podíval se na Melissu, postarší gotičku s dlouhými, černě obarvenými vlasy v černých džínách a černém tričku s kapucí. Zdálo se mu, že je trochu nervózní, protože si prsty pohrávala se šňůrkou od kapuce. Zpoza rukávu jí vykukovalo tetování. Takové ženy rozhodně nebyly jeho typ. Vypadalo to, že si jeho pohled vyložila správně, protože si přestala hrát se šňůrkou a galantně mu ukázala prostředníček. Podíval se na Sophii, která byla štíhlá a na sobě měla úzké džíny a přiléhavý svetr. Její blondáté vlasy jí v loknách spadaly na ramena. Bingo, takhle naopak přesně jeho typ byla.

Všichni si prohlíželi místnost, která už neměla vůbec nic společného s filmem Star Wars. Naopak. Ocitli se v minulosti. Čtvercová místnost, dlouhá odhadem deset metrů, byla osvětlená převážně svíčkami. Kamenné stěny vytvářely dojem středověkého hradu a ze stropu z tmavého dřeva, který byl pět metrů nad nimi, visel obrovský lustr, na kterém hořely svíce. Vybavení místnosti připomínalo laboratoř, zřejmě fyzikální laboratoř. Podél jedné stěny stál obrovský regál se starými, v kůži vázanými knihami, na dalších stěnách visely tabule, na kterých byly křídou napsány vzorečky a namalovány obrazce. Před nimi stály psací stoly a uprostřed místnosti byl laboratorní stůl s poněkud zvláštními přístroji.

Dveře, kterými se dostali dovnitř a kterými by zase mohli odejít, tu nebyly.

Byli zavření.

Tak fajn, pomyslel si Sepan. Hra začíná!

KAPITOLA 3

Několik tun vážící jeřáb se pokoušel projet poslední zatáčkou. Silnice byla pro dopravu kompletně uzavřená.

Když Bernd Kappler před sebou zahlédl to monstrum, prudce dupl na brzdy. Celý jízdní pruh byl zablokovaný, takže projet bylo nemožné. Kappler stočil služební vůz na okraj silnice a podíval se směrem k sedadlu spolujezdce.

„Ještě štěstí, že sis dneska nevzala ty svoje jehly.“

„Do práce jehly nikdy nenosím,“ odpověděla Eva Dahlhausová a zavrtěla hlavou. „Typický chlap.“

Oba vystoupili. Vůz parkoval napůl v příkopu, vedle nich byl násep.

„A co to bylo minule?“ pokračoval Kappler v rozhovoru o botách.

„To byly boty s podpatkem. Už jsi o nich někdy slyšel?“

Usmál se, protože mu už zase sedla na lep. Ti dva spolu moc dlouho nesloužili a Eva svého kolegu neznala natolik, aby věděla, že ji chce svými šovinistickými komentáři jenom poškádlit. Kapplerovi bylo naprosto jasné, jaký je rozdíl mezi jehlami a podpatky.

Eva byla vysoká asi metr pětadesát, blondáté vlasy dlouhé po ramena nosila volně rozpuštěné. Před dvěma měsíci oslavila

třicáté narozeniny a při té příležitosti dala sama sobě ten největší dárek, váha jí ukazovala pouhých sedmdesát kilo.

Nemyslel si, že by Eva byla tlustá, a ani její snoubenec nevypadal, že by měl s její postavou nějaký problém. Přesto si nenechala od nikoho vymluvit přerušovaný půst a šestnáct hodin denně si odpírala jídlo. K lítosti jejího kolegy, který rád zašel na jídlo, ale samotného ho to nebavilo.

Jeřáb se posouval, komisaři ho velkým obloukem obešli a prošli kolem policejních a hasičských vozidel. Pár zvědavců se vydalo lesem, aby mohli celé dění sledovat z dálky. Někteří si dělali fotografie nabouraného autobusu, který na silnici plné zatáček sjel z vozovky, vjel přímo do lesa, kde se převrátil a skutálel z malého svahu. Alespoň to tak vypadalo. Zůstal už jenom vrak, který musel vyzvednout jeřáb.

Bernd Kappler a Eva Dahlhausová už měli dostatek informací, jinak by z Hannoveru nevyjeli. Dopravní nehody nespádaly do jejich kompetence. Na krajské kriminálce v Dolním Sasku byl Kappler zodpovědný za závažné trestné činy a považovali jej za experta na braní rukojmí a na únosy. S komisařkou Dahlhausovou spolupracoval teprve čtyři týdny. Do Hannoveru se nechala přeložit kvůli snoubenci.

Ne, tohle nebyla normální nehoda, protože autobus byl až na řidiče prázdný. Jeho mrtvolu policisté neobjevili za volantem, ale v úložném prostoru s podříznutým hrdlem. Kappler s Dahlhausovou šli za soudním lékařem, který stál nedaleko autobusu a mluvil do diktafonu. Mrtvý řidič autobusu ležel na nosítkách a přes obličej měl položený ručník. Kappler lékaře neznal, protože pocházel z Hildesheimu. Podali si ruce a představili se.

„Chcete se podívat?“ Soudní lékař nečekal na odpověď a sundal ručník. Nad hrtanem vedl přes celý krk od levého ucha k pravému čistý řez. Vypadalo to, jako by se s pitvou začalo už tady.

„Prvotřídní práce,“ konstatoval lékař. „Obě krční tepny jsou přeríznuté. A řekl bych, že odborně.“

„Kdy se to stalo?“ chtěla vědět Eva.

„Odhaduji, že tak před třemi hodinami.“

„A kdy došlo k té nehodě?“

„To se musíte zeptat svých kolegů. Ale v každém případě oběť s tím autobusem na krajnici nevjela, to už byla mrtvá.“

„Děkuji!“ Kappler se prudce otočil a Eva ho následovala. Zůstal stát, aby ho mohla dohnat. Byl vysoký metr devadesát a měl svižný krok. Procházky měl rád. Občas zapomínal, že má po svém boku partnerku, a ne vždy myslel na to, aby mu stačila. Eva ho musela často dobíhat. Studium dokončila před dvěma lety – s nejlepším prospěchem. To ho svádělo k tomu, aby jí nechával papírování pod záminkou, že se lépe vyzná v počítačích a v byrokracii. Zatím s ním tu hru hrála, ale Kappler věděl, že jednou začne protestovat. A právem. Eva představovala novou generaci policistek, zatímco on byl v týmu moudrým stařešinou, i když jeho tvář zatím nezdobil dlouhý šedivý plnovous. Na Kapplerovi bylo znát, že je mu devětačtyřicet, i když nosil prošedivělé vlasy nakrátko a třídenním strništěm na bradě zakrýval nejhlubší vrásky.

Komisaři přišli za kolegu s třemi stříbrnými hvězdami na náramenících a Evě stačil krátký pohled. Rozhovor měl začít Kappler.

„Kdo je oběť?“ zeptal se poté, co se představili.

„Uwe Wagner, třičtyřicet let. Řidič autobusu. Podle firmy, kde pracoval, měl vyzvednout skupinu sedmi osob a dovézt je do bývalého vysokoregálového skladu v Lauenau. Objednavatelem byla univerzita z Hannoveru. Dozvěděli jsme se, že se tam měl konat nějaký psychologický experiment.“

Kappler myslel, že se přeslechl. „*Experiment?*“

„Jo. Slyšeli jste o profesoru Andreasi Zargertovi?“

„Nejenom slyšeli,“ namítla Eva. „Jednou jsem ho viděla v televizi. Je to takový nafoukaný typ, co píše knihy, že ano?“

„Přesně tak,“ přikývl kolega. „Profesor psychologie a autor bestsellerů. A právě ten experiment organizoval. Víc vám k tomu neřeknu.“

„A co je s těmi, co seděli v tom autobuse?“ navázal Kappler.

„Jak už jsem řekl, měli je dovézt do Lauenau, ale tam nedo-
razili. Zmizeli beze stopy.“

„Jsou nějakí svědci, kteří viděli, kdo sjel s autobusem do
lesa?“

Kolega zavrtěl hlavou. „Ne, žádní svědci. Upozornil nás
jeden z řidičů, ale to bylo až po tom, co se to stalo.“

Kappler se poškrábal na bradě. „Kde toho řidiče autobusu
zavraždili?“

„Soudě podle krevních stop seděl za volantem, když ho pod-
řízli. Mrtvolu jsme našli v zavazadlovém prostoru. Poté, co
jsme se dozvěděli, jaký měl řidič úkol a že se účastníci nedo-
stavili do cíle, jsme vyrozuměli krajskou kriminálku.“ Odmlčel
se. „Co myslíte, máme co do činění s únosem?“

Kappler mlčel. Nechtěl dělat předčasné závěry, přinejmen-
ším ne nahlas, protože to by mohlo negativně ovlivnit vyšetřo-
vání. Očividně to bylo takhle, někdo unesl cestující z autobu-
su a zavraždil řidiče. Více se v tuto chvíli nedá říct. Jasně bylo
jenom to, že na oddělení vražd musí co nejrychleji vytvořit
vyšetřovací skupinu.

„Kde najdeme toho profesora?“ zeptala se Eva.

„V Lauenau, v cílové destinaci. Dám vám adresu.“

Kolega přistoupil k policejnímu vozu a podal jim papí-
rek. Kappler a Eva se rozloučili. Cestou k autu zatelefonoval
Kappler svému nadřízenému, kriminálnímu radovi Güntheru
Schmidtovi, aby ho informoval o případu.

Byli jen pár metrů od auta, když zůstal náhle stát. Eva se
na něj tázavě podívala.

„Tohle mě nepřestane nikdy fascinovat,“ řekl Kappler s pohledem namířeným na jeřáb, který v neschůdném terénu našel správnou pozici a právě zvedal rameno, aby mohl připevnit autobus na hák.

„Nechceš se na to teď dívat, že ne?“ Eva zněla, jako by nevěřila vlastními očím.

Kapplerovi zacukaly koutky úst. „Proč ne? Připadá mi to napínavé.“

„Máme práci,“ řekla důrazně, než ho chytla za ruku a táhla za sebou. „Muži – jako malí kluci.“

S tím musel souhlasit.

KAPITOLA 4

Byla tma jako v pytli. Tedy skoro jako v pytli. Zdálo se, že v dálce svítí jen slabé světlo. Jako hvězda za tmavé noci. Hana otevřela doširoka oči, ale kromě nazelenalého světla nic neviděla, ani ruku před obličejem. Možná se jí to jen zdá, třeba jde o podráždění sítnice.

„Je tady někdo?“

Její zavolání se neslyšně vytratilo. Místnost, ve které se nacházela, zněla zdánlivě prázdně.

Ležela. Na palandě, která nebyla zrovna moc pohodlná. V hlavě jí hučelo jako při pořádné kocovině. Široce otevřenýma očima hleděla do temnoty.

Jenom zase neusni! Zůstaň vzhůru!

Neměla nejmenší poněť, kde je. Natožpak kdo ji sem přivedl.

Nemocnice? Ne, tam nemají tak tmavé místnosti. Spíš měla pocit, jako by byla ve sklepě. Ale proč?

Hana pohnula nohama i rukama a zakroužila zápěstím. Poté se pomalu narovнала a bodavá bolest v hlavě ji donutila zasténat. Okamžitě ucítila, že je tu další problém, močový měchýř. Sakra! Musí rychle na záchod. Jenomže jak má v té tmě najít něco jako toaletu, jestli tady vůbec nějaká je? Její pohled

se obrátil ke tlumenému zelenému světlu, které jí připomnělo dětství. Matka dávala do zásuvky vedle dveří dětského pokoje noční světlo, aby našla cestu na toaletu.

Odrážela se a nohama, na kterých neměla boty, se dotkla podlahy, takže ucítila studené dlaždice. Pomalu se postavila na nohy, ale cítila se nejistě. Rukou si přejela po těle a nahmatala oblečení. Objevila na sobě věci, které si oblékla večer po práci v baru, kalhoty s kapsami, tričko a přes ně fleecovou bundu.

Nezbývalo moc času. Močový měchýř ji bolestivě tlačil. Pomalu pokládala jednu nohu před druhou a šla směrem za světlem. Opatrně, aby ve tmě nenarazila na překážku.

Zatraceně!

Už nemůže, nezvládne to. Rozepnula si kalhoty, stáhla si je ke kolenům a dřepala si. Pocit úlevy zvítězil nad studem, že čůrá někde na podlahu. Alespoň že kalhoty zůstaly suché.

Když byla hotová, opět se postavila a oblékla si kalhoty. Alespoň jeden problém vyřešen. Na druhou stranu bolest hlavy nepřestávala. Pokračovala dál, kladla jednu nohu před druhou, stále za tlumeným zeleným světlem. Podlaha byla studená. Oči si pomalu přivykaly na tmou, světlo jí každou minutou připadalo jasnější.

Hana po pár krocích poznala, že fluoreskující světlo vychází z vypínače. Nyní rozeznala v místnosti i pár předmětů. Zdálo se, že poznává něco jako desku stolu. A židle.

Za chvíli to dokážeš, pomyslela si.

Pomaloučku sunula svoje bosé nohy kupředu, dokud nebyl vypínač na dosah ruky.

Natáhla ruku.

Dotkla se vypínače.

Nic.

Hana zůstala skoro v naprosté tmě a kousala se do rtů, aby nezačala být zoufalá. Znovu stiskla vypínač. A ještě jednou. Pořád tma.

Bud' v klidu. Jenom nepropadej panice.

Párkrát se zhluboka nadechla a zase vydechla. Kdo jí to jenom udělal? A proč je tady? Z minulé noci si nic nepamatovala a věděla jenom, že pracovala v baru. Byl tam šrumec. Má to téměř před očima, hosty, tácy se sklenicemi a pak, jak nese ke stolu dvě enchiladas. To je vše, zbytek jako by někdo vymazal. Vzpomínky na dobu poté byly černé jako místnost, ve které se právě nacházela.

KAPITOLA 5

Leon kriticky pozoroval své spoluhráče. Jako voják musel často svěřit svůj život do rukou ostatních kamarádů. Vůči cizím se choval rezervovaně, byl nedůvěřivý. Nejsou sice ve válce a v tomto experimentu nejde o přežití, ale ostatní si musí nejprve získat jeho důvěru, jak řekl jasně i při přijímacím pohovoru. Vypadalo to, že právě to se profesorovi líbilo nejvíc. Leon byl typ člověka, ze kterého jde na první pohled strach.

„To je steampunk?“ zeptala se Melissa, zatímco její pohled bloudil po místnosti.

„Ne,“ odpověděl Michael.

Michael byl ve skupině jednoznačně nejstarší, Leon ho odhadoval téměř na padesát. Na sobě měl tmavě modré džínny, kostkovanou košili a přes ni černou vestu. Leonovi připadal jako učitel a taky se tak choval.

„Steampunk je moderní kult,“ vysvětlil jenom Michael. „Tahle místnost vypadá spíš jako laboratoř fyziky z 19. století. Velmi detailně propracovaná, to přiznávám.“

„A protože tady všude hoří svíčky, Edison ještě neobjevil svou žárovku,“ dodal k tomu týpek jménem Phil. Mohlo mu být kolem třiceti, byl šlachovitý a měl na sobě špatně padnoucí džínny a sepraný svetr.

Michael věnoval Philovi blahosklonný úsměv. „Edison žárovku ne vynalezl, i když to píšou v mnoha knihách.“

„Ne? A kdo teda?“

Michael pokrčil rameny. „To nikdo přesně neví.“

„Fakt zajímavé,“ řekla Sophie uštěpačně. „Tak jsme aspoň zjistili, kdo je tady za chytráka.“

Chlápek v teplákovce – Sepan – se na Sophii povzbudivě usmál, což Leonovi neušlo. Předpokládal, že se Sepanovi ta holka líbí.

Sophie si zhluboka povzdechla. „Já teda nevím jak vy, ale já jsem vaše jména už zase zapoměla. Mohli bychom se ještě jednou představit? Abych vám nemusela dávat blbý přezdívký? Já jsem Sophie Drägerová. Je mi devatenáct.“

Leon zakoulel očima. Nezapomněl jediné jméno, jeho paměť fungovala bezvadně.

„Michael Köhler, sedmačtyřicet,“ odpověděl ten, co vypadal jako učitel.

„Philip Schweickert, ale říkejte mi Phil. Třiatřicet.“ Phil se snažil působit nenuceně, což Leonovi neuniklo.

Další, kdo se představil, byla hora svalů jménem Rick. „Já jsem Rick, tedy vlastně Roderick, Roderick Schumann, devětadvacet.“ Vypadalo to, že Rick dělá kulturistiku nebo něco podobného. Měl hranatý obličej s výraznými čelistními svaly. Tmavě modrá plátěná košile se napínala kolem svalů jeho horní poloviny těla, nosil světlé kalhoty a bílé tenisky.

Příznivkyně gotického stylu jménem Melissa, již maličko v letech, řekla jenom svoje křestní jméno a dodala: „Do toho jak jsem stará, je vám hovno.“

To Sepana rozesmálo. Už zase. Leon ze zkušenosti věděl, že lidé, kteří se neustále smějí, chtějí většinou od něčeho odvést pozornost.

„Jsem Sepan a svůj věk klidně prozradím. Sedmadvacet.“

Rick se na něj podíval. „Sepan Akyol? Ten fotbalista?“

Sepan přikývl a znovu se usmál.

„Ty jsi penaltovej zabiják, že jo?“ dodal Rick.

„Penaltovej zabiják?“ zeptal se Phil. Výraz v jeho obličejí prozrazoval, že sport není jeho největší hobby.

„Náš kámoš tady za svou kariéru zachránil více penalt než kterejkoli jinej brankář na světě,“ vysvětlil mu Rick.

„To je relativní,“ dodal Sepan. „Moje kariéra byla příliš krátká na to, abych toho nachytl víc.“

Vysvětlil to ostatním. Právě před rokem, v pětadvaceti, musel svou kariéru brankáře pověsit na hřebík. Důvodem byla nemoc s nevyslovitelným názvem, která nebyla ani moc známá. Jeho kondička už nestačila na vrcholový sport, červené krvinky nedodávaly dostatek kyslíku, což mohlo časem vést k poruchám vidění a masivnímu poškození. Profesor Zargert se spojil se Sepanem už před rokem, kdy chtěl jako psycholog zkoumat jeho brankářské instinkty a intuitivní reakce. Potom mu Zargert navrhl, aby se zúčastnil tohoto experimentu.

Sepan skončil a podíval se na muže vedle sebe – na Leona. „A co ty, můžeš to zopakovat?“

„Leon,“ odpověděl krátce. „Pětatřicet.“

„Hodně sportuješ,“ konstatoval Sepan a s úsměvem přikývl.

„Je to moje práce,“ odpověděl Leon. Vypadalo to, že jeho atletické tělo má méně svalů než Rickovo, ale zato víc napětí, které ho drželo vzpřímeně, jako by měl v zádech tyčku.

„Řekneš nám taky, co děláš?“ přidal se Michael.

Pěkně zvědaví, pomyslel si Leon. Nahlas řekl: „Jsem voják.“

„V armádě?“

„Ále!“ Leon naznačil rukou odmítavé gesto. Těmhle lidem bude zrovna vykládat, čím se přesně živí.

„Aha,“ řekl Rick. „Děláš taky bojová umění?“

Leon přikývl.

„Než se pánové tvorstva začnou navzájem obdivovat, měli bychom si promyslet, jak se dostaneme z téhle místnosti. Kvůli tomu tady jsme, ne?“ ozvala se Melissa.

„Právě jsem to chtěl navrhnout,“ řekl Leon, kterého ty osobní žvásty rozčilovaly stejně jako Melissu.

„Normálně bývá v první místnosti nějaké vysvětlení,“ řekl Phil. „Nebo někdo, kdo řekne, co máme dělat.“

„Potřebuješ vždycky někoho, kdo by ti říkal, co máš dělat?“ Leonův tón hlasu byl schválně provokativní. Chtěl vědět, jak daleko může zajít.

Rick si odkašlal a smířlivě zvedl ruce. „Jestli jsem profesovi dobře rozuměl, měli bychom fungovat jako tým. Takže nechme ješitnost a emoce stranou. Oukej?“

„Žádný problém,“ poznamenal Leon, zatímco se snažil o úsměv. „Tímto tě volíme předsedou třídy.“

Ostatní po sobě házeli výmluvnými pohledy a Leon cítil, že jeho chování některé z nich znejistilo. To je dobře.

„Mám za sebou dva tucty únikových místností,“ dodal Phil po pár vteřinách mlčení. „A tam to bylo pokaždé tak, že člověk dostal nějaký tip nebo úkol.“

„Ale my jsme součástí experimentu,“ odpověděl Michael. „Tady jde o víc než jenom o hru.“

„Jo,“ přikývla Sophie. „Možná bychom se měli po hádance poohlédnout sami.“

„Nemáme zase tolik času,“ poznamenala Melissa. Pohledy všech se obrátily na ni. Melissa ukázala na lustr. „Ty svíčky rychle dohořívají.“

Leon koukl nahoru. Měla pravdu. Většina svíček byla v lustru nad laboratorním stolem, tucet dalších bylo rozděleno do šesti svícňů na zdech. Podél jedné stěny místnosti stál regál se starými knihami. Všechny měly přesně stejnou výšku a stejný hřbet. Uprostřed laboratorního stolu byly umístěny výzkumné přístroje. Hliníková koule, tlustý, neizolovaný elektrický kabel

z mědi a zinku, svorky a šrouby. A velká žárovka. Ta nesvítila – alespoň prozatím.

Na stěnách visely tabule, na které někdo křídou napsal vzorečky a namaloval obrazce. Malé psací stoly pod nimi měly mnoho malých šuplíků s mosazným kováním.

„Je tady mezi námi nějaký fyzik?“ zeptal se Rick.

„Já jsem elektroinženýr,“ odpověděl Phil.

Michael ukázal na tabule. „Jako inženýr by sis s tímhle mohl vědět rady.“

Sophie ukázala na lampičku. „Možná bychom ji měli zprovoznit. Než zhasnou svíčky.“

„Pojďme najít vypínač,“ navrhl Phil.

Šest osob se rozuteklo po místnosti, až na Leona, který zůstal stát, kde byl, a díval se nahoru na lustr. Potom pohledem prohledal místnost.

„Pro toho, kdo by nevěděl,“ vysvětloval Phil hlasitě, zatímco ohmatával zeď. „V únikové místnosti nemá většina věcí žádný význam. Potíž spočívá v rozlišení důležitého od nedůležitého.“

„Má někdo sirku nebo zapalovač?“ zeptal se Leon.

Phil se k němu otočil a zvedl pravé obočí. „K čemu?“

„Polovinu svíček sfoukneme a zapálíme je, až ty ostatní dohoří. Získáme tak více času.“

Rick uznale přikývl. „To je dobrý nápad. A jak je chceš sfouknout?“

Lustr se nacházel aspoň pět metrů nad nimi. I kdyby se někdo postavil na laboratorní stůl, pořád by mu chyběl víc než metr, aby je zase zapálil. Svícny na stěnách visely stejně vysoko.

„To nech na mě,“ řekl Leon. „Sežeňte mi ty sirky.“

Spokojeně konstatoval, že jeho pokyn poslechli a začali otevírat a prohledávat šuplíky psacích stolů. Jednou velitel, vždycky velitel, pomyslel si.

Michael si stoupl vedle Leona, který se znovu podíval na svícny na stěně. „Ty chceš ty svíčky sundat dolů, je to tak? Máme udělat žebřík?“

„To nestačí. Ale podívej se,“ ukázal na jeden ze svícnu, „jakým způsobem jsou ty svícny připevněné.“

Byly to šrouby šestnáctky, pro dvě svíčky extrémně předimenzované. Svícen by udržel váhu člověka, aniž by se vytrhl ze zdi. Leon na to měl čich, cítil to. Lustr uprostřed místnosti byl nedosažitelný, ale svíčky na zdi nebyly zase tak daleko. Kdyby jen věděl, jak se k nim dostat.

„Potřebuji lano nebo kabel, který by se dal jako lano použít. A hadry na ruce,“ řekl Leon, zatímco sám začal hledat.

„Bingo!“ vykřikl v tu chvíli Sepan a zvedl do výšky krabičku sirek, kterou našel v otevřeném šuplíku. „Jenom tři sirky,“ oznámil o chvíli později při pohledu do krabičky zklamaným hlasem.

„OK, můžeme ty svíčky zapálit jinou hořící svíčkou,“ navrhla Melissa.

„To je pravda. Čas od času mají dokonce i ženy dobré nápady,“ odpověděl Leon. Takové komentáře se prostě nabízely a jestli jimi mohl Melissu vyvézt z míry, tím lépe.

„Hele, nech si ty trapné komentáře,“ odpálkovala ho stoupenkyně gotiky a zakoulela očima.

Leon posměšně protáhl obličej a vzal si z laboratorního stolu dlouhý měděný kabel. Na jednom konci byla smyčka velká tak akorát, aby pasovala na svícen. Uchopil kabel jako laso, zakroužil jím a vyhodil do vzduchu. Smyčka narazila na tabuli a dopadla na psací stůl.

To bylo těsné, pomyslel si Leon. Velmi těsné. Napodruhé se to povede.

Znovu laso stočil, vyhodil – a trefil se. Smyčka dopadla přesně přes svícen a zůstala viset. Jedna ze dvou hořících svíček přitom spadla a přistála na psacím stole. Sepan byl hned na

místě, sfoukl svíčku dřív, než od ohně něco chytlo a postavil ji. „Tak jednu bychom měli.“

Leon si vzal dva hadříky, které našla Melissa, obalil si jimi ruce a chytil kabel. Když se vyšvihl a opřel nohama o tabuli, botami rozmazal křídu. To by mohlo jít, pomyslel si a posunul se o kus dál nahoru.

„Hej, dávej pozor,“ zakřičel Phil, „ty vzorečky můžou něco znamenat.“

Leon ho ignoroval, potřeboval veškerou sílu k tomu, aby se vyšplhal nahoru na zeď. Jenom on věděl, že něco takového nedělá poprvé. Když se dostal na úroveň svícnu, sfoukl druhou svíčku a vzal ji do levé ruky, zatímco se pevně držel už jen pravou. Pak se odrazil od stěny a seskočil dolů. Jakmile dopadl na zem, položil svíčku vedle té předchozí, jako by to byla ta nejsamozřejmější věc na světě. Rick mu uznale poklepal na rameno. „Wow, to bylo dobrý, chlape.“

Leon se podíval na fitness náramek na svém zápěstí. Puls ukazoval devadesát tepů za minutu. Super, pomyslel si Leon a potlačil úsměv.

Sepan se na něj ohromeně podíval. „Páni, máš skvělou kondičku.“

„Už to tak vypadá.“ Víc k tomu Leon neřekl. Švihnutím lana sundal smyčku ze svícnu. Pak se obrátil k dalšímu svícnu a znovu vyhodil lano. Tentokrát žádná svíčka nespadla.

Phil pozoroval tabuli, na které otisky nohou smazaly křídu.

Michael se postavil vedle něj. „Neříkal jsi právě, že většina věcí v únikové místnosti nemá žádný význam a slouží jenom k matení hráčů?“

„Ano, ale jsi si naprosto jistý, že tyhle vzorečky nejsou nějak důležité pro otevření dveří?“

Sophie zasáhla. „Jestli tady bude tma jako v pytli, nebude hořet jediná svíčka a nenajdeme vypínač od týchle žárovky, stejně si nepřečteš, co je tam napsáno, chápeš to?“